

много мѣста биели църковнитѣ камбани въ часа, когато нѣкой почне да бере душа, за да се молятъ за него хората. Този обичай вече не сѣществува. Най-голѣми и прочути камбани имаше въ Русия преди болшевишката революция. Въ Москва, преди да влѣзе въ нея Наполеонъ Бонапартъ (1811 г.), имало 1706 камбани. Една отъ тѣхъ била толкова голѣма, че само за да раздвижатъ езика ѝ, били нуждни 20 души. Тя била излѣта въ XVI в. и тежала 100.000 килограма. Презъ 1706 год. тая огромна камбана паднала и се строшила. Следъ 17 години отъ нейния металъ и отъ още голѣмо количество чугунъ била излѣта най-голѣмата камбана, каквато е имало на свѣта: царь-камбана (по руски царь-колоколъ). Нейното тегло надминавало 170,000 килограма.

Милиони плуватъ въ морето. Най-скѣпото животно въ свѣта е китътъ. Той е най-богатиетъ изворъ на сурови материали, нуждни на човѣка.

Тѣлото на тоя великанъ достига до 30 метра дължина и се състои изключително отъ мазнини. Отъ единъ срѣденъ гренландски китъ ловцитѣ могатъ да изкаратъ 12—15 тона масъ. Това е единъ голѣмъ капиталъ. Китоветѣ днесъ сѣ толкова намалѣли, че има опасностъ да изчезнатъ, затова нѣкои държави сѣ взели мѣрки да ограничатъ лова на китоветѣ.

Преди свѣтовната война ловътъ на китове е билъ доста засиленъ. Само въ Европа за една година сѣ били убивани срѣдно 18,000 китове, отъ които сѣ били получавани 600,000 голѣми бурета масъ.

Следъ свѣтовната война ловътъ на китове се засили още повече. Въ 1930 година само въ Европа били убити 21,000 кита, отъ които били получени 1,721,000 бурета масъ. По-рано китовата масъ е служела за индустриални и химически цели, но днесъ тя се употребява за храна дори и отъ много напреднали народи. Пречистена (рафинирана), китовата масъ е вкусна.

Въ Англия, Германия, Холандия, Швейцария и Съединенитѣ щати днесъ има многобройни фабрики за рафиниране на китовата масъ. Най-голѣмата рафинерия се намира въ Германия, гдето се приготвява годишно 239,000 тона масъ.

Цвѣте, което говори... Въ долините, които се простиратъ въ политѣ на Андитѣ, въ Патагония, расте едно цвѣте отъ семейството на лилиецветнитѣ, което туземцитѣ наричатъ хаблафоръ. При отварянето на неговата чашка призори, се предизвиква едно търкане на цвѣтнитѣ листенца,